

[Statsministeren.]

telser og sligt. Det er jo ikke noget for Regeringen ubekendt, tværtimod. Regeringen har jo vist sin Villie til, langt udover hvad der er opnaaet, at tilvejebringe Skattelettelse; de Herrer kunde jo have faaet 10—20 Mill. Kr. mere Skattelettelse, end de havde villet have det. Det ansaa vi Situationen til at være velegnet til. Og hvis man i Stedet for at forhøje Militærudgifterne var gaaet ind paa den foreslaaede Omlægning af dem, og hvis man havde givet sig bedre i Kast med Socialreformen, kunde man ad disse Veje have fundet Midler til endnu betydeligere Lettelser i Byrderne — det erkender vi jo ogsaa, det vilde være ønskeligt at naa til.

Der er god Grund til at lægge Mærke til, nu da vi formodentlig nærmer os denne Samlings Slutning, at Venstre nok har talt en Del om Krisen, men hvad har Venstre egentlig selv foreslaaet i Retning af Nedsættelse af offentlige Byrder, og hvad har de paavist kunde bringes nedad? Det er vist vanskeligt for nogen at faa Øje paa det. Nej, Venstre har foreslaaet og gennemtvunget en Forhøjelse af Militærudgifterne, men Lettelser, virkelige Nedsættelser i Byrderne har man ikke kunnet anvise.

Man kan naturligvis ogsaa, som jeg forstod, at det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal egentlig gjorde, rejse det Spørgsmaal, om det kunde nytte noget, at man gjorde det, thi det ærede Medlem sagde jo i sin Omtale af offentlige Arbejder noget bemærkelsesværdigt; han sagde, at det var godt, at Regeringen ikke fik alle de Penge, som den den Gang foreslog, for saa havde de jo bare være soldet op — ja, soldet op, det er nu det ærede Medlems Sprogbrug, men det skal vi ikke tage alt for højtideligt —, disse Penge vilde altsaa have været brugt. Ja Vejene vilde altsaa være blevet sat i Stand nogle Aar tidligere eller sat i Stand i et hurtigere Tempo, end de nu bliver det, og det vilde da ikke have været nogen Ulykke. Men hvis det er Betragtningen, at man, naar der gennemføres noget nyttigt og forstandigt ved Hjælp af Penge gennem Statsbevillinger, blot har den Ærgrelse, at Pengene bliver soldet op i en Fart, mon man saa ikke, hvis man nu havde fundet de vises Sten, med Hensyn til de Lettelser eller Tilskud, eller hvad det nu skulde være, som en vis Deel af Befolkningen skulde have, nogle Aar efter vilde komme og sige: Ja, hvad hjalp det saa, at de fik det, for de soldede jo det hele op i en Fart!

Det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal

gjorde endvidere nogle Bemærkninger om mine Udtalelser angaaende Landmændene forrige Gang, jeg havde Ordet, en Omtale, der for at bruge et mildt Ord var en enestaaende Forvrængning af, hvad jeg havde sagt, og det ærede Medlem Hr. Christmas Møller søgte troligt at følge i Mesters Fodspor, da han senere havde Ordet. (*Christmas Møller*: Lad os høre lidt om det). Vil det ærede Medlem høre sin egen Tale igen? (*Christmas Møller*: Nej, men jeg vil gerne høre, paa hvilket Punkt jeg har forvrænget Talen). Det ærede Medlem Hr. Christmas Møller og det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal hævdede, at jeg havde behandlet Landmændene paa en grov og upassende Maade. Ja, saadant noget har man jo hørt før, uden at det derfor har været sandt. (*Korsgaard*: Ja, men det er sandt). Naa, ja, ja, det vil jo vise sig i Morgen, tænker jeg, naar Fortrykket foreligger. (*Korsgaard*: Ja, men Tonen). Tonen? Nu maa det ærede Medlem virkelig fundskylde, min Tone er virkelig ikke værre end det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdals, og de Ukvemsord, der er brugt her i Debatten i Dag, kan vi godt veje mod hinanden, og saa er jeg ikke i Tvivl om, paa hvilken Side Vægtskaaen vil gaa ned.

Jeg har ikke paa noget Punkt omtalt Landmændene, Bønderne eller Husmændene eller andre i Landbruget paa nogen upassende Maade. Jeg har sagt, hvad der er sandt, at her kommer nu et Erhverv, efter at det i nogle Maaneder har haft den ublidde Skæbne at se Priserne paa dets Produkter gaa ned og at faa mindre for Smørret og Flæsken, end man mener at burde have — og maaske ogsaa mindre, end man bør have —, her kommer man øjeblikkelig og kræver, at nu maa Staten under en eller anden Form træde til og hjælpe, og man gør det gennem Talsmænd, der ved mangfoldige andre Lejligheder har staaet her og hævdet Kræfternes frie Spil, naar det drejede sig om andre Erhverv og om Arbejderne. Og hvor mange Gange har vi ikke faaet at vide, naar andre Erhverv og Arbejderne klagede sig, at det var noget, Staten ikke kunde gøre noget ved, det maatte gaa i Lave af sig selv; den Sundhed, der var i Samfundet, maatte give sig Udslag ved at læge de Skader, der viste sig, og hvad der ikke kunde staa for denne Prøve, maatte gaa til Grunde. Det er den Tale, vi har hørt, Gud ved hvor mange Gange, naar det drejede sig om de Erhvervskriser eller Dele af Erhvervskriser, vi tidligere var været inde i.

Det er, hvad jeg har sagt i Dag, idet